

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN VIERDE JAAR (TWEEDE JAAR TWEEDE GRAAD)

Drama

A: Hoi!

B: Joh...

A: Kom jij hier vaak?

B: Nee, het is de eerste keer. En jij?

A: Voor mij is het ook de eerste keer.

B: Ja?

A: Ja.

B: Oh...

A: Waarom?

B: Nee, niets... Ik dacht alleen...

A: Wat dacht je?

B: Nee, niets. Niets...

A: Kom zeg, het is de eerste keer dat ik je zie.

Jij vraagt mij: 'Kom je hier vaak?'

Ik zeg: 'Nee, het is de eerste keer!'

En jij zegt: 'Ja? Wat bedoel je daarmee met die 'ja'?

B: Niets, ik bedoel helemaal niets. Ik vroeg me alleen af...

A: Wat vroeg jij je af?

B: Niets, alleen kreeg ik de indruk dat...

A: Ah zo, nog beter, jij kent mij van haar nog pluim, het is de eerste dat ik je zie, maar je hebt wel al een indruk. Stel je voor, een indruk! Welke indruk?

B: Excuseer mij, ik wou je helemaal niet...maar...

A: Maar wat?

B: Ik had de indruk dat...

A: Dat wat?

de ! KUNSTHUMANIORA

OPGELEGDE TEKSTEN VIERDE JAAR (TWEEDE JAAR TWEEDE GRAAD)

- B: Ik had de indruk dat jij hier al eens eerder was geweest.
A: Wat? Ik hier al eens eerder geweest? Waar haal je dat nu?
B: Sorry, maar je leek me hier zo... vertrouwd, zo, ja, zo rustig, zo...
A: Dat is vreemd ik had net de indruk dat jij hier...
B: Nee, nee ik kom hier voor de eerste keer, echt waar, ik...
A: Weet je wat?
B: Nee.
A: Misschien moeten we samen maar eens een koffie gaan drinken.
B: Koffie drinken? Waar?
A: Hier in de buurt...
B: Hoe weet jij dat je hier in de buurt koffie kan drinken?
A: Euh...ja... ik weet niet maar dit lijkt me wel een buurt waar je ergens samen... koffie kan drinken.
B: Ik heb het altijd geweten. Ooit kom ik op een plek voor de eerste keer, zomaar een plek waar ik iemand ontmoet die... Ja, zo iemand die mij de indruk geeft dat hij (zij) daar al wel eerder is geweest en mij vraagt om... koffie met hem (haar) te drinken...

(Herwig de Weerd)

Verbale vorming

fragment uit "Champagne" van Amélie Nothomb

Tegen negen uur 's ochtends, toen ik aan mijn tweede kop koffie zat, werd er aangebeld.

Door de deurtelefoon klonk de stem van een onbekende:

'Ik heb autopech. Zou ik even mogen opbellen?'

Overrompeld deed ik de deur open en ik zag een man van middelbare leeftijd binnenkomen.

'Sorry dat ik zo bij u kom binnenvallen. Ik heb geen mobieltje en de dichtstbijzijnde telefooncel doet het niet. Het spreekt vanzelf dat ik de kosten van het gesprek zal vergoeden.'

'Dat is niet nodig', zei ik, terwijl ik hem het toestel aangaf.

Hij nam de hoorn van de haak en toetste een nummer in. Terwijl hij wachtte, zakte hij ineen.

Ontzet vloog ik op hem af. Ik hoorde een verre stem 'hallo' zeggen door de telefoon, die ik werktuiglijk ophing. Ik schudde de man door elkaar.

'Meneer! Meneer!'

Ik legde hem op zijn rug. Zijn mond hing een beetje open en zijn gezicht stond verwaasd. Ik gaf hem tikjes op de wangen. Geen reactie. Ik ging een glas water halen en probeerde hem te laten drinken. Tevergeefs. De rest gooide ik in zijn gezicht. Nog steeds geen reactie. Ik voelde zijn pols en zag bevestigd wat ik al wist.

Ik ben geen arts, maar iedere keer dat ik met een dode geconfronteerd word, krijg ik een intens gevoel van onbehagen, een indruk van onverdraaglijke schaamteloosheid. Telkens heb ik de neiging om te zeggen:

'Vooruit, meneer, wat zijn dat nu voor manieren! Gedraag u een beetje! Als iedereen zich zo liet gaan!' Als ik de overledene ken, is het nog erger:

'Zo'n houding ben ik niet van je gewend!'

Om nog maar te zwijgen van de verontrustende, haast obscene mogelijkheid dat de dierbare die is heengegaan een geliefde is.

In het onderhavige geval was de dode me niet dierbaar en heengegaan was hij nog veel minder.

fragment uit “Het diner” van Herman Koch

‘Het aperitief van het huis is vandaag een roze champagne.’

De gerant – of de maître, de bedrijfsleider, de gastheer, de hoofdkelner, of hoe je zo iemand in dit soort restaurants ook moest noemen – droeg geen zwarte voorschot zoals de andere kelners, maar een driedelig pak. Het pak was lichtgroen met dunne blauwe streepjes, en uit het borstzakje stak het puntje van een eveneens blauwe zakdoek of pochet.

Zijn stem was zacht, té zacht, hij kwam ternauwernood boven het geroezemoes in de eetzaal uit. Hij wees met zijn pink naar iets op onze tafel. Naar het waxine-lichtje, dacht ik eerst – alle tafels hadden in plaats van een kaars, of kaarsen, een waxinelichtje – maar de pink wees naar het schaalpje met olijven dat hij daar kennelijk zojuist had neergezet.

‘Dit zijn Griekse olijven uit de Peloponnesos, licht besprenkeld met een eerste oogst extra vergine olijfolie uit Noord-Sardinië, en afgemaakt met rozemarijn uit...’

Bij het uitspreken van deze zin had de gerant zich iets meer naar ons tafeltje toegebogen, toch was hij amper verstaanbaar geweest; het laatste gedeelte van de zin viel zelfs in zijn geheel weg, waardoor de herkomst van de rozemarijn ons onthouden werd. Nu kon dergelijke informatie mij over het algemeen gestolen worden, voor mijn part kwam de rozemarijn uit het Ruhrgebied of uit de Ardennen, maar ik vond het al ruimschoots te veel gelul voor alleen een schaalpje met olijven, en ik had geen zin om hem er zomaar mee weg te laten komen.

Bovendien was er die pink. Waarom wees iemand met zijn pink? Was dit chic? Hoorde het soms bij het pak met de fijne blauwe streepjes, zoals het lichtblauwe zakdoekje? Of had de man gewoon iets te verbergen. Zijn overige vingers kregen we immers niet te zien, die had hij in de palm van zijn hand gevouwen, zodat ze aan het oog werden onttrokken – misschien waren ze bedekt met schimmelecezem of syptomen van een niet te behandelen ziekte.

‘Afgemaakt?’ zei ik.

‘Ja, afgemaakt met rozemarijn. Afgemaakt wil zeggen dat...’

‘Ik weet wat afgemaakt is,’ zei ik scherp.